

Să vorbim cu copiii despre

TEME

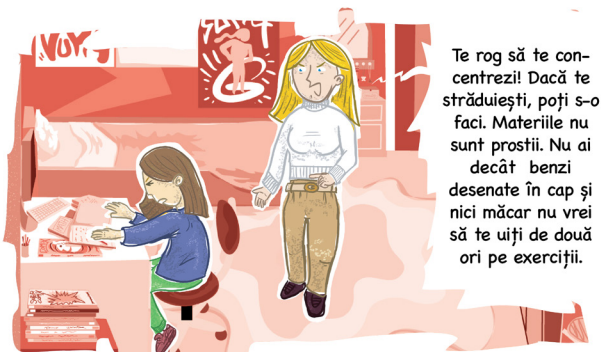

TEME

După o zi lungă la școală, Maria, fiica dvs. de nouă ani, cu greu este convinsă să-și termine temele pentru acasă. După ce s-a străduit puțin și nu a reușit să înțeleagă, ea este foarte frustrată și vrea să renunțe¹.

Cine nu cunoaște această situație? Problemele cu temele reprezintă deseori motivul numărul unu de ceartă în multe familii. Părinții care doresc să-i încurajeze și să-i stimuleze pe copii, vor ca aceștia să-și facă temele așa cum trebuie. Temele pentru acasă sunt considerate oportunități de învățare importante, peste care copiii nu trebuie să treacă. Totuși, deseori elevii nu sunt dispuși să dedice mult timp învățării în afara școlii. Se poate ca aceștia să nu înțeleagă sarcinile și ce ar trebui să facă. De asemenea, nu pot nici să ceară ajutor dacă ambii părinți sunt la muncă, în timp ce părinții care doresc să ajute se transformă rapid în „asistenți didactici”. Astfel, aceștia controlează, le reamintesc copiilor de teme și impun sancțiuni de teamă că altfel aceștia nu și-ar termina temele sau nu le-ar face corect. Cum ar trebui să acționeze părinții într-o astfel de situație?

Alegeți din următoarele reacții posibile și vedeți cum s-ar putea desfășura lucrurile în continuare și ce fel de sugestii avem pentru dvs!

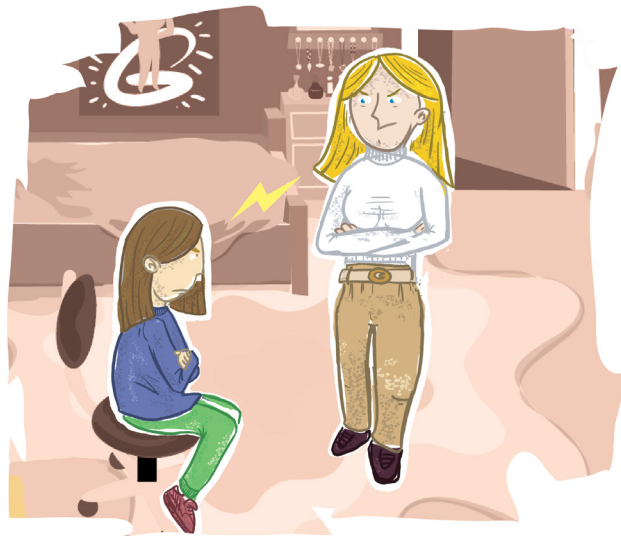

Mergeți la [pagina 2!](#)

Mergeți la [pagina 3!](#)

Găsiți sfaturi generale și sugestii pentru a aborda problema „temelor” la sfârșitul documentului, la [pagina 6](#).

Dacă reacționați ca mamă în felul acesta, conflictul este inevitabil. Maria nu ajunge nicăieri cu temele și, pe deasupra, are parte și de reproșurile dvs. Ea se simte neînțeleasă, iar dvs. veți fi probabil iritată de opoziția și atitudinea ei negativă. Acest conflict ar putea fi evitat dacă ați încerca să contracarați mânia Mariei prin „comunicare deschisă”. Citiți mai multe despre comunicarea deschisă la [pagina 4](#).

Cum putem să ne „deschidem” comunicarea?

În primul rând: Arătați-i copilului ce ați înțeles sau ce ați reținut din mesajul său. Abțineți-vă să interpretați modul său de a vorbi și a acționa. Doar oferiți feedback în funcție de ce ați auzit sau văzut.

În al doilea rând: Și dvs. trebuie să faceți un efort pentru a comunica deschis propriile sentimente, gânduri, dorințe și nevoi. Aveți grijă să nu le exprimați la modul implicit.

În al treilea rând: Acordați suficient timp pentru dialog și comunicare în general, demonstrându-i astfel copilului: „Ești important pentru mine. Mă interesează persoana ta, gândurile, emoțiile tale și viața ta.” Aceasta favorizează sentimentul profund că este acceptat și sprijină încrederea în sine a copilului.

Prin această reacție, încercați să arătați deschis ceea ce percepeți. Recunoașteți că Maria este distrasă, dar nu-i evaluați și nici nu-i criticați comportamentul. În acest fel, evitați ca ea să se simtă neînțeleasă și devalorizată. O pauză scurtă poate fie s-o motiveze pe fiica dvs. să-și termine repede temele, fie va trebui să găsiți împreună altă soluție adecvată.

Este important faptul că rămâneți amândouă implicate într-o interacțiune pozitivă. Astfel, fiica dvs. va simți că este înțeleasă și acceptată. Va simți că are puterea să-și împărtășească percepțiile și sentimentele fără a se teme că ar putea fi condamnată sau nu ar mai fi iubită. Atunci când comunicați deschis cu copilul dvs., consolidați respectul său de sine. Faptul că-și cunoaște propriile sentimente și gânduri îi va permite fiicei dvs. să reflecteze asupra sa și să se evalueze singură uneori. Astfel, nu se va simți constrânsă de ceea ce cred alții despre ea. Personalitățile cu identități puternice au o importanță critică și constituie o condiție pentru democrațiile funcționabile.

Citiți mai multe despre comunicarea deschisă la [pagina 4](#).

Comunicarea deschisă

Comunicarea nu se produce doar prin cuvinte. Comunicăm și nonverbal cu ajutorul limbajului corpului (expresii faciale, postură, gesturi). Mai mult, și tonul vocii influențează modul în care oamenii ne înțeleg mesajul.

Totodată, trebuie să fie luate în considerare cele patru aspecte diferite ale unui mesaj (informație, relație, apel și auto-revelare) atunci când încercăm să comunicăm eficient.

Concluzie: nu este ușor de transmis un mesaj așa cum dorește emițătorul (în acest caz, Maria) să fie înțeles și este chiar mai dificil pentru destinatar să decodifice sensul intenționat al mesajului, după cum se vede din incapacitatea mamei Mariei de a înțelege ceea ce comunică fiica ei.

De aceea, este important să ne „deschidem” comunicarea. Comunicarea deschisă ne permite să redăm aspectele implicite ale unui mesaj în mod mai explicit și să ne asigurăm că nu există interpretări greșite. Uneori, este posibil ca nici emițătorii să nu cunoască adevărata intenție a unui mesaj comunicat sau a unui comportament. De pildă, bebelușii și copiii mici care nu pot să facă față propriilor sentimente, condiții și nevoi, de multe ori nu au capacitatea de a comunica aceste lucruri clar. Prin urmare, este datoria părinților sau a altor adulți să-și dea seama de aceste lucruri (Exemple: Copilul este bolnav sau îi este foame? E ceva care îi provoacă durere sau este doar obosit?). Situația cu fata de 9 ani pare să sugereze că aceasta nu este total conștientă de nevoile ei. Astfel, este sarcina dvs. de părinte să încercați să-i înțelegeți pe copiii. Eforturile dvs. de comunicare deschisă vă pot ajuta să clarificați aspectele implicite ale mesajului lor.

Cum putem să ne „deschidem” comunicarea?

În primul rând: Arătați-i copilului ce ați înțeles sau ce ați reținut din mesajul său. Abțineți-vă de la a interpreta modul său de a vorbi și a acționa. Doar oferiți feedback în funcție de ce ați auzit sau văzut.

În al doilea rând: Și dvs. trebuie să faceți un efort pentru a comunica deschis propriile sentimente, gânduri, dorințe și nevoi. Aveți grijă să nu le exprimați la modul implicit.

În al treilea rând: Acordați suficient timp pentru dialog și comunicare în general, demonstrându-i astfel copilului: „Ești important pentru mine. Mă interesează persoana ta, gândurile, emoțiile tale și viața ta.” Această abordare favorizează sentimentul profund că este acceptat și sprijină încrederea în sine a copilului.

Pentru oportunități de a exersa comunicarea deschisă, continuați lectura la [pagina 5](#).

Pregătire pentru comunicarea deschisă

Aici veți găsi diferite situații din viața de zi cu zi alături de copii. În fiecare caz, se prezintă două reacții parentale diferite. Imaginați-vă cum ar continua interacțiunea după reacția parentală respectivă și descrieți continuarea în scris.

Apoi, reflectați la aceste interacțiuni cu ajutorul următoarelor întrebări: Ce reacție parentală duce la o înțelegere mai bună a copilului și a situației sale? Cum poate copilul să găsească o soluție la problema/ situația lui? Cum îl poate orienta părintele pe copil să-și înțeleagă sentimentele, nevoile? Ce reacție parentală duce la conflict?

La cină²

Sandra, o fetiță de patru ani, nu vrea să mănânce. Doar ciugulește din cartofi.

A: „Sandra, nu mai face pe interesanta! Mănâncă-ți cartofii sau n-o să-ți mai citesc o poveste când mergi la culcare!” Mama vorbește tare, gesticulând cu un deget amenințător.	B: „Văd că doar ciugulești din mâncare și te uiți la farfurie. Ai zis și că nu vrei nimic. Cred că ești obosită și nu ți-e foame. Așa e?”
Cum ar continua această interacțiune? <hr/> <hr/> <hr/>	Cum ar continua această interacțiune? <hr/> <hr/> <hr/>

Trezirea de dimineață³

Olivia, de 10 ani, nu se dă jos din pat și explică: „Nu pot să merg azi la școală.” După ce ați strigat-o de vreo trei ori, începe să se plângă: „Lasă-mă în pace! Mi-e rău!”

A: „Nu se vede că ți-e rău, deci dă-te jos din pat! Și noi trebuie să muncim, chiar și atunci când n-avem chef.”	B: (Imaginați-vă o reacție într-o situație de comunicare deschisă: Ce ar spune mama?) <hr/> <hr/>
Cum ar continua această interacțiune? <hr/> <hr/> <hr/>	Cum ar continua această interacțiune? <hr/> <hr/> <hr/>

Ora mesei

Ștefan are 14 ani. De două săptămâni nu mai vrea să stea la cină cu restul familiei, afirmând: „Nu mi-e foame!” Acum, tatăl lui vrea ca Ștefan să-și schimbe comportamentul.

<p>A: „Atât timp cât stai în casa asta, trebuie să respecti regulile noastre. Și una din reguli e că luăm cina împreună. Acum vii și stai cu noi la masă!”</p>	<p>B: (Imaginați-vă o reacție într-o situație de comunicare deschisă: Ce ar spune tatăl?)</p> <hr/> <hr/>
<p>Cum ar continua această interacțiune?</p> <hr/> <hr/> <hr/>	<p>Cum ar continua această interacțiune?</p> <hr/> <hr/> <hr/>

Sugestii și secrete pentru a gestiona problema controversată a „temelor pentru acasă”

Delegați responsabilitatea! Temele pentru acasă sunt o chestiune între profesori și elevi. Ca părinți, puteți de multe ori să exercitați o presiune asupra copiilor fără să vă dați seama, deoarece vă simțiți responsabili de viitorul lor profesional și de tot ce are legătură cu acesta. Nu vă implicați într-o luptă de putere, delegați copiilor responsabilitatea pentru efectuarea temelor. Astfel, aceștia învață să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor și capătă mai multă încredere în ei în acest proces. Conduita și acțiunea responsabile sunt extrem de importante pentru copiii dvs. ca viitori cetățeni autonomi într-o societate democratică.

Când temele pentru acasă iau prea mult timp... Acest lucru se poate întâmpla din diferite motive. Poate că sarcinile sunt neclare sau elevii au înțeles greșit ceva. Uneori copiii caută atenția și ajutorul părinților lor, dându-și seama că „atunci când întâmpin dificultăți, părinții vin și-mi dedică timp și atenție.” Cu toate acestea, mulți copii sunt copleșiți de temele pentru acasă și devin prin urmare descurajați și frustrați. Încercați să vă dați seama care este cauza timpului excesiv petrecut cu temele, apoi acționați în consecință.

Pauzele scurte sunt esențiale! Dacă îi vedeți pe copiii dvs. că sunt frecvent frustrați din cauza temelor sau copleșiți de o mulțime de sarcini fără să aibă un plan de lucru, ar trebui să concepeți un program de lucru împreună cu ei. Nu supraestimați capacitatea lor de a se concentra și includeți pauze scurte în programul de lucru al copiilor.

Temele ca teren de manifestare a altor conflicte? Copiii dvs. se simt tratați nedrept de profesori? Există probleme la școală? Copiii dvs. se simt neînțeleși? Problemele cu temele pot apărea și din alte motive. Acordați-vă timp pentru a înțelege sentimentele copiilor dvs. și luați-i în serios. Puteți găsi sugestii și sfaturi utile, pertinente în secțiunea „comunicarea deschisă”, de la [pagina 4](#).

Vorbiți cu profesorii copiilor! Dacă credeți că temele le iau copiilor dvs. prea mult timp sau dacă există alte probleme legate de teme, contactați-i direct pe profesorii lor și discutați întrebările și problemele pe care le aveți la momentul potrivit. Astfel, îndoelile pot fi lămurite înainte să ajungă copiii să fie deznădăjduiți din cauza sarcinilor și să apară mai multe conflicte acasă.

„Să vorbim cu copiii despre teme” se bazează pe bibliografia următoare:

¹ Heueck-Mauss, Doris. 2016. *So rede ich richtig mit meinem Kind: Wie Worte wirken: Konflikte fair lösen: Stressfreier erziehen*. Hannover: Humboldt, 33 ff.

² Heueck-Mauss, Doris. 2016. *So rede ich richtig mit meinem Kind: Wie Worte wirken: Konflikte fair lösen: Stressfreier erziehen*. Hannover: Humboldt, 32.

³ Heueck-Mauss, Doris. 2016. *So rede ich richtig mit meinem Kind: Wie Worte wirken: Konflikte fair lösen: Stressfreier erziehen*. Hannover: Humboldt, 44.

Braun, Liselotte. 2017. *„Knatsch bei den Hausaufgaben- das muss nicht sein.» Das Schweizer Elternmagazin Fritz und Fränzi*, April, 18-19.

Council of Europe. 2016. *Competences For Democratic Culture. Living together as equals in culturally diverse democratic societies*. Strasbourg: Council of Europe Publishing, 41 f.

Heueck-Mauss, Doris. 2016. *So rede ich richtig mit meinem Kind: Wie Worte wirken: Konflikte fair lösen: Stressfreier erziehen*. Hannover: Humboldt, 25 ff.